

[Socialministeren.]

dem med saa afgrænsede Sygdomsgrupper som Epilepsi, Sindssyge og forskellige andre i § 61 nævnte. Det er et Omraade, hvor det ærede Medlem maaske kommer til at være med til at lovgive i Løbet af en nærmere Fremtid, hvis det viser sig, at det virkelig er muligt gennem en saadan Sanatoriebehandling at standse den Landeplage, som den kroniske deformerende Leddegigt er.

Jeg kan nævne et andet Omraade, hvor jeg ogsaa har sagt nej. Det drejer sig om Børneforsorg, om de saakaldte Psykopathjem. Jeg har Gang paa Gang haft Henvendelse fra kyndig Side med Anmodning om nu ved Socialreformens Vedtagelse at sørge for Oprettelsen af særlige Hjem for Psykopater. Jeg har svaret, at jeg anerkendte Begrebet, men saa længe man videnskabeligt ikke kan give en nøjere Definition, er jeg bange for under de nuværende finansielle Forhold at oprette Hjem for disse Patienter, thi det er ikke givet enhver at afgrænse Begrebet. Der er Diskussion derom blandt de lærde, og saa længe dette er Tilfældet, tør jeg ikke gaa med til at give denne Lovbestemmelse og paabyrde det offentlige Udgift i den Anledning.

Her nævner jeg blot et Par Omraader, hvor der sikkert vil ske en Række Henvendelser, maaske ogsaa gennem Rigsdagsmænd, til mig, om det ikke burde have været med ved Udbygningen af Hjælpen, men hvor jeg har holdt igen, fordi man skal være sikker paa, hvad det er, man gaar med til. Derfor tror jeg ikke, det ærede Medlem har Ret i, at Udbygningen af Hjælpen er for omfattende. Jeg tror — og jeg har nøje Kendskab til disse Forhold —, at jeg har holdt mig indenfor den Grænse, man efter Forholdene maa anse for rimelig og rigtig.

Det skyldes jo et helt forskelligt Syn paa Begrebet Fattighjælps Virkninger — et Syn, jeg for øvrigt troede, at det konservative Folkeparti var kommet bort fra —, naar det ærede Medlem hævder, at Fattighjælps Virkninger i den gammelkendte strenge Form ikke er omfattende nok i det nye Forslag. Jeg skal ikke indlade mig paa en nærmere Diskussion herom; jeg troede, man efterhaanden var blevet enig om, at den Form for Afskrækkelse fra at søge Hjælp i en virkelig Trangssituation var meget uheldig i det nuværende Samfund, var blevet mere og mere uheldig, efterhaanden som man ad anden Vej, gennem Hjælpkasser o. s. v., var naaet til en Undtagelseslovgivning af vidt Omfang fra Fattighjælps Virkninger, idet det i saadanne Tilfælde vilde føles særlig nedtrykkende, ydmygende

og sløvende at faa dette Stempel paa sig. Det hævdes endog, efter min Mening i højere Grad end det er rigtigt, at er man først kommet ind under Fattigvæsenet, lades alt Haab ude for Individet; saa falder han sammen og har kun den Interesse at faa saa megen Hjælp som muligt. Det er til Dels rigtigt, og jeg troede, det var en almindelig Betragtning. Jeg har i hvert Fald ogsaa handlet ud fra denne Betragtning, som de allerfleste sagkyndige paa dette Omraade deler: at der ikke er noget saa dyrt som den egentlige Fattighjælp.

Det ærede Medlem kritiserede dernæst Bestemmelsen om Anstalter og Hjem som alt for omfattende. Det kan man jo diskutere, men jeg vil dog dertil sige, at her har i hvert Fald Venstre foranlediget adskillige Indskrænkninger i mit Forslag, ogsaa adskillige Indskrænkninger i det Forslag, der fremkom fra det saakaldte store kommunale Udvalg, der repræsenterede, som jeg tidligere har nævnt, alle Afskygninger af det kommunale Liv, ogsaa den daværende Formand for De samvirkende Sogneraadsforeninger, en tidligere Repræsentant for Venstre her i Rigsdagen. Det bliver derfor et stort Spørgsmaal, om man med nogen Ret kan sige, at der herefter kræves oprettet for mange Anstalter og Hjem. Det er i hvert Fald færre, end jeg havde foreslaaet, og færre, end dette Udvalg havde foreslaaet.

Udtryk for en principielt forskellig Opfattelse er det ogsaa, naar det ærede Medlem taler om, at Virkningerne af Kommunehjælpen er for ringe. Det synes ikke at være gaaet op for det ærede konservative Folkeparti, end ikke for dets Ordfører, hvad Systemet egentlig er for offentlig Forsorg. Efter dette System er Programmet, om jeg saa maa sige, Udgangspunktet, ganske det modsatte af det, vi hidtil har haft. Hidtil har vi haft det urigtige, uheldige Udgangspunkt, at al Hjælp fra det offentlige var Fattighjælp, medmindre der udtrykkelig fandtes en Undtagelsesbestemmelse. Udgangspunktet her er det modsatte: den Hjælp, som det offentlige finder det rigtigt og betimeligt at yde en Medborger i en given Situation, har ikke Retsvirkninger, medmindre saadanne er foreskrevet — og saa findes der en lang Skala af Retsvirkninger i Forhold til vedkommende Persons hele Stilling i Samfundet. Det vil altsaa sige: jo mere man mener, den paagældende har optraadt eller optræder asocialt eller antisocialt, des strengere bliver Retsvirkningerne. Paa denne Maade maa man se paa Spørgsmaalet om Kommunehjælp, hvor Virkningerne jo ogsaa er meget